

ΕΤΟΣ 61ον

29 Δεκεμβρίου 2013

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 52 (3161)

ΑΠΟΔΕΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΛΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Όπως ο Ίωσήφ ο Μνήστωρ όρίσθηκε διά κλήσεως άγγέλου νά γίνει προστάτης τής Θεομήτορος καί του παιδίου Ίησοῦ, όμοίως καί ο άπόστολος Παῦλος όρίσθηκε άπό τόν Θεό νά μεταδώσει τό Εὐαγγέλιο κυρίως στό έθνη.

Τήν κλήση του Ίωσήφ άπό τόν Θεό δι' άγγέλου τήν άναφέρει ο εὐαγγελιστής Ματθαίος: «σέκω άμέσως, πάρε τό παιδί καί τή μητέρα του καί φύγε στόν Αίγυπτο καί μείνε εκεί ώσότου σοῦ πῶ» (Μτ. 2,13). Καί τή μεγάλη αυτή άποστολή ο Άπόστολος τήν προσδιορίζει ήδη άπό τή γέννησή του λέγοντας: «Ο Θεός ο άφορίσας με έκ κοιλίας μητρός μου» (Γαλ. 1,15). Ήταν δηλ. προορισμένος άπό τόν Κύριο γιά τό μεγάλο αυτό άποστολικό έργο. Όμως αυτό δέν του τό επέβαλε ο Θεός. Τόν άφησε έλεύθερο νά ταλαιπωρηθεί στους λαβύρινθους τής ιουδαϊκής καί ραββινικής θεοσέβειας καί διδασκαλίας, νά κάνει τίς δικές του επιλογές μέσα στό θρησκευτικό περιβάλλον τής πατρίδας του. Ο ίδιος άναφέρεται στόν άνατροφή του μέσα σέ άυστηρά θρησκευτικά πλαίσια: «ήκούσατε τήν έμην άναστροφήν ποτε έν τῷ Ίουδαισμῶ» καί τόν ζήλο πού έπεδείκνυε στόν προσήλωση καί έφαρμογή τών ιουδαϊκών παραδόσεων, «ζηλωτής ύπάρχων τών πατρικῶν μου παραδόσεων».

Κλήση καί άποδοχή

Τό θέλημα του Θεοῦ φάνηκε γιά τόν άπ. Παῦλο, όταν τόν κάλεσε καθ' όδόν πρós τή Δαμασκó καί του εΐπε: «Σαούλ, Σαούλ τί μέ διώκεις;» (Πράξ. 22,7). Ός τότε άγνοούσε τήν κλήση, σέ αντίθεση μέ τόν Ίωσήφ πού ήδη είχε συνειδητοποιήσει άπό τή γέννηση του Χριστου τήν κλήση του. Δηλ. ή κλήση του έλαβε σάρκα καί όστά, ενεργοποιήθηκε όταν ο ίδιος εΐχε τή συγκλονιστική έμπειρία τής παρουσίας του Ίησοῦ στή ζωή του καί άνταποκρίθηκε στό κάλεσμά Του.

Εΐναι πολύ βασική ή έκούσια καί όχι ή άναγκαστική άνταπόκρισή μας στό κάλεσμα του Θεοῦ. Διότι ο Θεός σέβεται τήν έλευθερία βουλήσεως του

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Γαλ. α΄ 11–19)

Τό κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου

Γνωρίζω δὲ ὑμῖν, ἀδελφοί, τὸ εὐαγγέλιον τὸ εὐαγγελισθὲν ὑπ' ἐμοῦ ὅτι οὐκ ἔστι κατὰ ἄνθρωπον· οὐδὲ γὰρ ἐγὼ παρὰ ἄνθρωπου παρέλαβον αὐτὸ οὔτε ἐδιδάχθην, ἀλλὰ δι' ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἠκούσατε γὰρ τὴν ἐμὴν ἀναστροφὴν ποτε ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ, ὅτι καθ' ὑπερβολὴν ἐδίωκον τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπόρθουν αὐτήν, καὶ προέκοπτον ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ ὑπὲρ πολλοὺς συνηλικιώτας ἐν τῷ γένει μου, περισσοτέρως ζηλωτῆς ὑπάρχων τῶν πατριῶν μου παραδόσεων. Ὅτε δὲ εὐδόκησεν ὁ Θεὸς ὁ ἀφορίσας με ἐκ κοιλίας μητρός μου καὶ καλέσας διὰ τῆς χάριτος αὐτοῦ ἀποκαλύψαι τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐν ἐμοί, ἵνα εὐαγγελίζωμαι αὐτὸν ἐν τοῖς ἔθνεσιν, εὐθέως οὐ προσανεθέμην σαρκὶ καὶ αἵματι, οὐδὲ ἀνήλθον εἰς Ἱεροσόλυμα πρὸς τοὺς πρὸ ἐμοῦ ἀποστόλους, ἀλλὰ ἀπῆλθον εἰς Ἀραβίαν, καὶ ἅλιν ὑπέστρεψα εἰς Δαμασκόν. Ἐπειτα μετὰ ἕτη τρία ἀνήλθον εἰς Ἱεροσόλυμα ἰστορήσαι Πέτρον, καὶ ἐπέμεινα πρὸς αὐτὸν ἡμέρας δεκαπέντε· ἔτερον δὲ τῶν ἀποστόλων οὐκ εἶδον, εἰ μὴ Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Κυρίου.

ἀνθρώπου, ἀνεξάρτητα ἂν τὸν ἔχει προορίσει γιὰ νὰ ὑπηρετήσῃ τὸ θέλημα Του. Μπορεῖ δηλ. νὰ κληθοῦν πολλοὶ ἀπὸ τὸν Θεό, ἀλλὰ λίγοι νὰ ἀνταποκριθοῦν σὺν τῆς κλήσεώς Του. «Πολλοὶ εἰσι κλητοὶ ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί» λέει ὁ Κύριος, ἀναφερόμενος στὴν παραβολὴ τῶν ἐργατῶν τοῦ ἀμπελῶνα (Μτ. 20,20). Εἶναι χαρακτηριστικὰ καὶ τὰ λόγια ποῦ ἀπηύθυνε ὁ Χριστὸς στοὺς μαθητὲς Του, ὅταν εἶδε μερικοὺς ἀπ' ὅσους ἀρχικὰ τὸν ἀκολουθοῦσαν, «μὴ καὶ ὑμεῖς θέλητε ὑπάγειν;» (Ἰωάν. 6,67), δηλ. μήπως καὶ σεῖς, οἱ μαθητὲς μου, θέλητε νὰ ἀκολουθήσετε τοὺς ἄλλους καὶ νὰ φύγετε;

Ὁ κύριος λόγος τῆς κλήσεως τοῦ Ἀποστόλου

Ὅταν ὁ Θεὸς παρεμβαίνει τόσο ἀποκαλυπτικὰ καὶ τόσο ἔντονα στὴ ζωὴ τόσο ἐξαιρετῶν ἀνθρώπων, ὅπως ὁ Ἰωσήφ καὶ ὁ Παῦλος, ἀσφαλῶς ἔχει κάποιο βαρύνοντα καὶ σημαντικό λόγο. Νὰ ἀναθέσῃ δηλ. στὰ συγκεκριμένα πρόσωπα, στὸν Ἰωσήφ καὶ στὸν Παῦλο, νὰ διακονήσουν, νὰ εὐαγγελισθοῦν, μὲ τὸν ξεχωριστὸ τρόπο τους ὁ καθένας, νὰ ἀναγγείλουν, νὰ κηρύξουν καὶ νὰ διδάξουν τοὺς ἀνθρώπους γιὰ τὸν Μονογενῆ τοῦ Υἱοῦ: «ἀποκαλύψαι τὸν Υἱὸν αὐτοῦ, ἵνα εὐαγγελίζωμαι αὐτὸν ἐν τοῖς ἔθνεσιν», γράφει ὁ ἴδιος ὁ Ἀπόστολος· νὰ ἐκπληρωθεῖ ἡ προφητεία: «ἐξ Αἰγύπτου ἐκάλεσα τὸν υἱὸν μου» ὅπως γράφει ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος (Μτ. 2,15). Δηλ. εὐδόκησε ὁ Θεὸς νὰ ἀποκαλύψῃ τὸν Υἱὸν του, τὸν Χριστό, στὸν ἀπ. Παῦλο, γιὰ νὰ προβληθεῖ ὁ Ἰησοῦς τόσο στὴ γῆ τῆς Ἐπαγγελίας (τὸ Ἰσραὴλ), ὅσο καὶ σὲ ὅλα τὰ ἔθνη, ὥστε ὁ Κύριος Ἰησοῦς (πού εἶναι ὁ Παντοκράτωρ) νὰ εἶναι καθολικὸς καὶ παγκόσμιος γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, γιὰ ὅλη τὴ δημιουργία Του, γιὰ νὰ τὸν κηρύξῃ ἐν συνεχείᾳ ὁ

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, σὰς κάνω γνωστόν, ὅτι τό εὐαγγέλιον, τό ὁποῖον ἐκπρύχθηκε ἀπό ἐμέ, δέν εἶναι ἀνθρώπινον, διότι οὔτε τό ἐπῆρα οὔτε τό ἐδιδάχθηκα ἀπό ἀνθρώπους ἀλλά δι' ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἔχετε ἀκούσει, βέβαια, τήν ἄλλοτε διαγωγῆν μου εἰς τόν Ἰουδαϊσμόν, ὅτι δηλαδή ὑπερβολικά κατεδίωκα τήν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ καί τήν πολεμοῦσα. Καί εἶχα μεγαλύτερες προόδους εἰς τόν Ἰουδαϊσμόν ἀπό πολλούς συνομηλικούς συμπατριώτας μου, μέ τόν ὑπερβολικόν ζῆλον πού ἔδειχνα διά τάς πατρικάς μου παραδόσεις. Ὅταν ὁμως εὐδόκησε ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος μέ ξεχώρισε ἀπό τήν κοιλιὰ τῆς μητέρας μου καί μέ ἐκάλεσε διά τῆς χάριτός του, νά ἀποκαλύψῃ μέσα μου τόν Υἱό του, διά νά κηρύττω αὐτόν εἰς τά ἔθνη, ἀμέσως δέν συμβουλευθήκα ἀνθρώπους, οὔτε ἀνέβηκα εἰς τά Ἱεροσόλυμα πρὸς ἐκείνους πού ἦσαν ἀπόστολοι πρὶν ἀπό ἐμέ, ἀλλ' ἔφυγα εἰς τήν Ἀραβίαν καί πάλιν ἐπέστρεψα εἰς τήν Δαμασκόν. Ἐπειτα, ὕστερα ἀπό τρία χρόνια, ἀνέβηκα εἰς τά Ἱεροσόλυμα διά νά γνωρίσω τόν Πέτρον καί ἔμεινα κοντά του δέκα πέντε ἡμέρας. Ἄλλον ἀπό τοὺς ἀποστόλους δέν εἶδα παρά τόν Ἰάκωβον, τόν ἀδελφόν τοῦ Κυρίου.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀληθιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Παῦλος σ' ὄηα τά ἔθνη. Γι' αὐτό τόν λόγον τόν προόρισε καί γι' αὐτό τόν λόγον τόν κάλεσε.

Ἡ κλήση τοῦ καθενός μας καί ἡ πορεία μας πρὸς τόν Θεό

Ἐπάρχουν ἱερά πρόσωπα στήν Π.Δ. ἀλλήλα καί στήν Κ.Δ., πού κατανόησαν καί δέχθηκαν τήν κλήση τοῦ Θεοῦ στή ζωή τους, χωρίς νά περιπληνθοῦν στά μονοπάτια τῆς ἀγνοίας, τῆς ἀμφισβήτησης καί ἴσως καί τῆς ἀπιστίας.

Οἱ περισσότεροι ὁμως ἀπό μᾶς, καί ἰδιαίτερα στίς δικές μας ἐποχές, περιπληνθήκαμε μέσα στίς ἀξίες πού μᾶς δώσανε οἱ προηγούμενοι, ψάξαμε καί χαθήκαμε στίς δικές μας ἀμφιβολίες, ἀγωνιστήκαμε καί ξαναβρήκαμε τόν πνευματικό μας βηματισμό. Ταλαιπωρηθήκαμε στά δύσβατα μονοπάτια πού μᾶς ὑπέδειξαν ἄλλοι, ἀλλήλα ξαναβρήκαμε τόν δρόμον τόν καλόν. Διότι μέσα μας ὑπῆρχε, σιγόκαιγε ὁ ψίθυρος τῆς ἀλήθειας καί ἤλθε ἡ στιγμή πού ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μᾶς ἄνοιξε τά μάτια τῆς ψυχῆς νά δεχθοῦμε τά αὐτονόητα, νά κάνουμε βίωμα τήν κλήση μας, νά συνειδητοποιήσουμε τήν πορεία μας μέσα στό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Γιατί ἄραγε ὁ Θεός παραχώρησε νά ζήσουμε αὐτή τήν περιπλήνση, αὐτό τό ταξίδι πού ἀλλιάζει προορισμούς μέχρι νά βρεθῆ ὁ ἀληθινός προορισμός; Τό πνευματικό διακύβευμα ἦταν μεγάλο: νά γνωρίσουμε, νά πιστέψουμε, νά κάνουμε ζωή μας τή ζωή Ἐκείνου, πού ἐγινε ἄνθρωπος γιά μᾶς καί σταυρώθη-

29 Δεκεμβρίου 2013: ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΙΝ
«Ἰωσήφ τοῦ μνήστορος, Δαυίδ τοῦ προφητάνακτος καί Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοθέου».
Τῶν ἁγίων νηπιῶν τῶν ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου ἀναιρεθέντων. Μαρκελλοῦ ὀσίου.
Γεωργίου Νικομηδείας, ποιητοῦ τῶν κανόνων.
Ἦχος: β´ – Ἐωθινόν: Ε´ – Ἀπόστολος: Γαλ. α´ 11 - 19 – Εὐαγγέλιον: Μαθ. β´ 13 - 23.
Ἡ ΕΠΙΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 5 Ἰανουαρίου 2014, Πρὸ τῶν Φώτων.
Ἀπόστολος: Β´ Τιμ. δ´ 5-8 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. α´ 1-8.

κε γιά μᾶς. Καί γιά νά συγκατατεθοῦμε σέ μιά τέτοια γνώση καί ἐμπειρία μᾶς κά-
λεσε ὁ Θεός νά ἀγαπήσουμε τόν Υἱό Του, μέσα ἀπό τήν προσωπική ἐμπειρία
τῆς ζωῆς μας. Νά τόν ἀφήσουμε νά ἀγγίξει μέ τή χάρη Του τίς πιά βαθιές χορδές
τῆς ψυχῆς μας καί νά γίνεῖ μέσα μας ἡ προσωπική μας ἀποκάλυψη. Ὅτι Αὐτός
εἶναι ἡ αἰτία τῆς ζωῆς μας, Αὐτός εἶναι ἡ πηγή τῆς ζωῆς μας, Αὐτός εἶναι ἡ μεγά-
λη ἀφετηρία καί ὁ προορισμός τῆς ὑπαρξῆς μας. Νά γνωρίσει τό εἶναι τῆς ὑπαρ-
ξῆς μας, τό εἶναι, τήν Ὑπόσταση τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ὅπως μᾶς ἀποκαλύπτει ὁ
Εὐαγγελιστής τῆς ἀγάπης: «ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος».

Ὅποια ἄλλη ἀρχή κι ἂν βάζαμε στήν ἐπίγεια ὁδοιοπρία μας γιά τό μυστήριο
τῆς ζωῆς δέν θά εἶχε οὔτε τέλος, οὔτε ἀποτέλεσμα. Ἐκεῖνος εἶναι ἡ αἰώνια ἀρχή
καί αἰτία τῶν πάντων, πού δέν ἔχει τέλος γιατί ἐπεκτείνεται στήν αἰωνιότητα τῆς
θείας Του δόξας καί ἔχει δώσει σέ μᾶς αἰώνιο ἀποτέλεσμα καί μέληθον, πού εἶναι
ζωή μέσα στήν αἰώνια ζωή Του, εἶναι τό μυστήριο τῆς ζωῆς, εἶναι «τό ξύλην τῆς
ζωῆς» καί τῆς ἀθανασίας, ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Ὅσοι γευθοῦμε αὐτή τή γνώση τῆς χάριτος, λαμβάνουμε «χάρη ἀντί χάρι-
τος», ζωή καί ἀγιασμό, χαρά καί Ἀνάσταση. Καί κατανοοῦμε, ἀναγνωρίζουμε
καί ἐκτιμοῦμε μέ εὐγνωμοσύνη τό κήρυγμα τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν, πού
μᾶς ἀποκάλυψε τή θεότητα καί ἀνθρωπότητα τοῦ Χριστοῦ στίς ψυχές μας καί
μᾶς ἔκανε μέλη τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας. Μέσα στή μυστηριακή ζωή τῆς
Ἐκκλησίας ἐπιβεβαιώνουμε τήν κορυφαία ἐπιλογή μας στό κάλεσμα τοῦ Θεοῦ
καί γίνεται ἡ κλήση μας περιεχόμενο τοῦ βίου μας καί ἀληθινή προσδοκία τῆς
καρδιάς μας.

Ἄρχιμ. Χ. Ν.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς
«Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ
Ἑσπερινοῦ.

..«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς
Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου
Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν
διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr